

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 11 maja 2012 r.

w przedmiocie senackiego projektu ustawy
o zmianie ustawy – Prawo prasowe (druk nr 63 S).

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z senackim projektem ustawy o zmianie ustawy – Prawo prasowe w zakresie bezpośrednio dotyczącym sądów i sędziów zgłasza następujące uwagi:

Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie ocenia projektowany **art. 39**. Zdaniem Rady sprawy o opublikowanie sprostowania powinny być rozpoznawane w procesie i to przez sąd rejonowy. Charakter spraw dotyczących odmowy sprostowania odpowiada naturze postępowania procesowego (spornego) i w takiej sytuacji objęcie tej kategorii spraw postępowaniem nieprocesowym poczytać należy za błędne. Ranga tego rodzaju spraw może być bardzo zróżnicowana i brak jest przesłanek aby sądem właściwym do ich rozpoznania był sąd okręgowy.

Rada wyraża ogólną uwagę, że wprowadzanie do ustawy terminów na rozpoznanie sprawy czy apelacji, powinno się odbywać w minimalnym zakresie i tylko jeśli wymaga tego szczególnie ważny interes. Tak krótkie terminy mogą być uzasadnione jedynie możliwością zaistnienia nieodwracalnych skutków czy wielkiej szkody dla np. interesu publicznego (por. terminy przewidziane w Kodeksie wyborczym), zaś w ocenie Rady uprzywilejowanie spraw sądowych dotyczących opublikowania sprostowania nie znajduje uzasadnienia. Podkreślić należy, że skutkiem tego rodzaju regulacji jest nieodłącznie wydłużenie czasu rozpoznania pozostałych kategorii spraw. Krajowa Rada Sądownictwa wyraża przy tym zdanie, że celem ochrony powoda, jako strony słabszej, należałoby szukać rozwiązania realnie korygującego niekorzystny rozkład sił w tego rodzaju procesie.

Dodatkowo projektodawca powinien uwzględnić ogólną czasochłonność doręczeń w postępowaniach sądowych, albowiem przy braku szczególnych trybów pilnych doręczania (np. z użyciem technik informatycznych) dotrzymanie przez sąd tego rodzaju terminom staje się często niewykonalne. Należałoby też rozważyć uproszczenie doręczeń na wzór rozwiązań zastosowanych w Kodeksie wyborczym.

Uwagę Rady zwrócił także brak określenia charakteru terminu z projektowanego **art. 39 ust. 4**, albowiem z jego treści nie wynika czy jest to termin zawity czy przedawnienia.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa powyższe nie wyklucza możliwości wprowadzenia szczegółowych regulacji procesowych dotyczących tej specyficznej materii.

Krajowa Rada Sądownictwa zwraca uwagę na brak stosownych regulacji dotyczących kosztów sądowych w przedmiotowych sprawach.

Rada negatywnie ocenia także skrócenie terminu na dochodzenie roszczeń w projektowanym art. 39 ust. 4.

Ponadto Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że:

art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 2 – projektodawca powinien dookreślić sposób w jaki sprostowanie może zostać wysłane redaktorowi naczelnemu – wyeliminowanie form elektronicznych wydaje się pochojne, zwłaszcza jeśli chodzi o dokumenty elektroniczne podpisane bezpiecznym podpisem elektronicznym. Wymóg formy powinien być także dodatkowo złagodzony odnośnie do stron internetowych, na których zamieszczono materiał prasowy.

art. 32:

ust. 1 pkt 1 – termin trzydniowy wydaje się zbyt krótki, zwłaszcza uwzględniając fakt, że miałby on dotyczyć także nieregularnie lub sporadycznie aktualizowanych stron internetowych. Przepis ten wymaga także uzupełnienia o wynikający z natury publikacji internetowych, konieczny dla zapewnienia odpowiedniości sprostowań, skonkretyzowany wymóg prezentacji sprostowania w określonym miejscu i przez określony czas na danej stronie internetowej.

ust. 1 pkt 4 – projektodawca wskazuje na przekaz za pomocą „dźwięku lub obrazu”, z kontekstu przepisu wynika że intencją było objęcie przepisem przekazów „dźwięku lub obrazu i dźwięku”.